

VHNGHĨA CHÂM CỨU TRI LIÊU

25/11/11

Vào khoảng đầu năm 1982, thì mình nhận được thư của đứa em gái và người anh vợ, nói là đã lo giấy tờ bảo lãnh sang định cư bên Mỹ xong, có cả dân biểu Mỹ giới thiệu luôn nữa, và bảo mình hãy học về đông y châm cứu và có văn bằng chứng chỉ hẳn hoi, để khi qua, thì làm phụ tá trong phòng mạch của anh ấy ở đường Bolsa.

Thế là mình bắt đầu miệt mài học hỏi về châm cứu. Bắt đầu bằng ghi tên đi học tại các lớp dạy châm cứu của nhà nước và hội Thanh niên.

Khi vào lớp, bất ngờ mình gặp các bác sĩ quen biết, bắt đầu là bác sĩ Trần Văn Sen, bác sĩ Trần Hữu Hạnh, bác sĩ Đinh Văn Cẩn, giáo sư Nguyễn Trọng Văn... Có một người lại vỗ vai mình và hỏi: "Xin lỗi, anh có phải là anh Nghĩa không". Mình ngỡ ngợ, thì anh ấy lại nói "Mình là Dương Đình Hiền, cùng học ở Taberd với Frère Hubert đó."

À, thì nhớ ra rồi, anh Hiền này trước ở Photo Hà Di, sau chơ Bến Thành, học rất giỏi, luôn luôn đứng nhất, còn anh bạn nữa luôn đứng nhì là Hà Văn Quảng, hai người này luôn đứng đậm chân tại chỗ khiến mình phải luôn ở hạng ba, trên khoảng 50, 60 bạn học gì đó. Anh Hiền sau ra bác sĩ và làm trưởng ty y tế ở xứ Quảng, trước 75, mãi bây giờ mới gặp lại nhau. Anh cho hay Frère Hubert vẫn thường tới nhà anh chơi. Thật ra Frère cũng có tới nhà mình hỏi còn đi học lặn, ông đến nhà mình với mục đích là nói với Ba Má mình, xin cho mình vào tu dòng Frère. Chắc lúc đó mình hiền lành dễ thương lắm đây.

Thế là tất cả đã có mặt để học châm cứu. Về sau mình còn rữ rề thêm bác sĩ Lê Đình Bình, là bạn tù "vượt biên trái phép" của mình ở Vũng Tàu. Hai anh em đã từng cùng cưa cây gỗ to tổ bố trong tù, nên thương nhau lắm. Trước khi ông đi Mỹ chính thức, ông tặng cho mình một áo blouse trắng để làm thầy châm cứu !

Anh em học hỏi nghiên cứu kỹ lưỡng, mỗi khi một anh em nào khám phá ra huyết nào đặc trị được một bệnh nào, liền thông báo cho nhau nghe để cùng thử nghiệm lại. Trong đám còn có anh Tiến sĩ Bùi Quốc Châu, sáng tạo ra môn Điện Châm, Điện Chân rất hay.

Anh em khi thì họp ở nhà bác sĩ Sen, có lúc gặp Bạch Tuyết và chồng đến khám bệnh, khi thì họp ở nhà Bác sĩ Hạnh, khi thì họp ở nhà anh Châu. Tất cả đều nằm trên đường Phạm Ngọc Thạch (Duy Tân cũ). Ông anh vợ mình gởi về một cuốn "Pathologie Médicale", mình chia sẻ với các bạn, đặc biệt bác sĩ Hạnh, bác sĩ Cẩn rất thích và mượn mình xem.

Nhóm này về sau rất được trọng vọng nên được ông Nguyễn Hộ, chủ tịch Mặt Trận Tổ quốc Thành phố mời về nghiên cứu tại cơ sở của Mặt Trận. Đó là trụ sở Hội Việt Mỹ cũ ở đường Mạc Đình Chi, nơi mà mình có rất nhiều kỷ niệm trên thư viện ở lầu 1 với anh Du, về sau mình làm cha đỡ đầu cho con anh ấy.

Mình và bác sĩ Sen cùng về châm cứu tại cơ sở này.

Tại sao ?

Sau 75 mình bị mất hết một căn nhà, một xe hơi và một ngôi trường tư. Nhưng còn được cho đi dạy môn Vật lý cấp 3 tại Trường Võ Trường Toản và hai năm sau thì tất cả giáo viên và học sinh đều chuyển về Trường Bùi Thị Xuân (Nguyễn Bá Tòng cũ). Đến cuối năm 1978, thì lại bị tù về tội vượt biên trái phép. Khi ra tù thì bị "mất dạy" luôn. Lại tiếp tục vượt biên thêm 3 lần nữa nhưng vẫn bất thành. Lần cuối thì mình đã mua hẳn một chiếc ghe, thế mà vẫn thất bại. Xem lại Tử Vi học mồm mềm thì thấy cung Thiên Di của mình không có sao chính tinh lại bị các sao Không, Kiếp nằm vùng, và Tuần Triệt án ngữ, nên khó mà đi thoát, nếu muốn đi thì cũng phải bị

tù tội mà thôi (thế mà mình vẫn cưỡng số). Lần này thì thôi đành vậy. Đã vậy cán bộ, ai cũng đều muốn hiếp đáp mình.

Mình như một con chim trong lồng, như một cừu non ở tận cùng đáy giếng. Đến cả một chị cán bộ phụ trách việc khám xét các quà từ Mỹ gửi về, khi xét đến gói quà của mình, chỉ có khoảng 2 tấc vuông thôi, thế mà chị ta day nghiêng, dùng dao đâm nát tan cả hộp, lại còn nhìn mặt mình như thù hận cả trăm năm. Thiếu điều nếu không có bức rào ngăn cách, chị ta sẽ nhảy qua rào và đâm mình một nhát. Ánh mắt căm thù đối lấy ánh mắt căm thù, tận xương tủy. Một lần khác tại kho hàng nhận quà ở Tân Sơn Nhất, mình cũng bị bắt ngồi bệt xuống đất cùng với hàng trăm người lãnh quà khác, và được thuyết trình là nhờ ơn của nhà nước, mới được cho lãnh quà như thế. Cũng với ánh mắt hận thù muôn đời ấy.

Ở mặt trận, ai cũng biết mình bị mất hết nhà cửa, bị mất dạy, bị tù vì vượt biên và đang chuẩn bị đi theo diện bảo lãnh, cũng như các vị bác sĩ khác. Thế mà, họ vẫn tiếp đãi chúng tôi ân cần và đầy tình cảm, đơn giản chỉ là do ông Nguyễn Hộ rất thương và coi trọng chúng tôi.

Còn bác sĩ Sen thì sao, ông đã có hồ sơ bảo lãnh, và chỉ hai năm sau thì được đi. Thế thì tại sao ông lại vào làm ở đây. Đó là do tinh thần nhóm, ông muốn đỡ đần can thiệp giúp mình khi có những biến chứng hay rủi ro trong y tế, vì mình chỉ là một nhà giáo không ở trong ngành nghề Y. Tóm lại ông rất thương mình. Về sau, khi ông đã đến Mỹ, khoảng tháng sau ông đã gửi thư về cho mình, báo gửi gấp toàn bộ hồ sơ xin đi Mỹ của mình, ông sẽ can thiệp giúp cho đi nhanh. Mình vì được các em bảo lãnh chính thức lại vừa được tờ I-171 của Mỹ báo đã cứu xét và cho đi cả 4 cha con, nên đành không trả lời cho bác sĩ Sen, chờ mãi ông lại gửi thư cho cô Bảy, người em gái còn ở lại của ông, đốc thúc mình gửi hồ sơ cho ông. Nếu không có điều kiện thì đưa cô Bảy gửi đi giùm cho. Thật là một ông Thánh Thiên Thần Gabriel hộ thân của mình.

Thế là mình đã chằm chừ trị liệu ngay ở cơ sở Mặt Trận Tổ Quốc thành phố. Cần nói rõ là ở đây họ đều biết rõ lý lịch của mình : giáo viên, mất tất cả tài sản, tù vượt biên, mất dạy và chuẩn bị xuất cảnh.

Các bệnh nhân đặc biệt :

Ông Phạm Văn Bạch

Một ông lớn tuổi bậc cha chú được văn phòng Mặt Trận gọi xuống cho mình chằm chừ. Đó là ông Phạm Văn Bạch, chánh án tòa án Nhân Dân Tối cao. Không biết do bệnh tình truyền giã hay do cảm tình với mình, một hôm ông mời mình tới nhà ông chơi. Ông cho xe đến đón mình. Phải nói căn nhà mình ở lúc đó có thể gọi nôm na là “Túp lều lý tưởng”. Túp lều, đó vì là căn nhà mà mình sẵn sàng trao lại cho nhà nước ở mỗi lần vượt biên trái phép, có mất đi thì cũng chả đáng bao nhiêu. Lý tưởng, vì tuy vậy nếu không có nó thì chắc cả nhà phải ra chợ ở thôi. Nói thế để biết rằng túp lều nằm trong hóc búa, ra vô khó khăn, thế mà ông đã vào tận nhà để đón

Ch. pho Hồ chí Minh, 16-4-84
Phan Anh gửi anh Phan Văn Bạch
Trung tâm nghiên cứu dịch thuật G.p. HCM
Chức anh,
Coi xin giới thiệu đến Anh anh Võ Hữu Nghĩa, người đã quen biết từ lâu đã từng nghiên cứu về y học và từng dịch nhiều tài liệu Anh Pháp.
Coi xin đề nghị anh tiếp anh Nghĩa, hỏi thăm tìm hiểu về khả năng của anh Nghĩa, và nếu xét có thể được nhờ anh giúp đỡ anh Nghĩa cộng tác với Trung tâm.
Xin chúc anh mạnh khỏe và thắng lợi.
Địa chỉ của tôi : Phan Văn Bạch
72, Nguyễn Văn Cội, TP. HCM, 94971 (đóng dấu) 305 (dấu riêng)

mình tới nhà ông chơi. Đến nhà ông, ông kêu mình ngồi chờ ông một chút rồi ông lấy giấy viết cho mình như bức thư kèm bên trên.

Mình nhận tờ giới thiệu, nhưng không trao cho ông Trần Văn Giàu mà vẫn tiếp tục chăm cứu trị liệu.

Ông VÕ THÀNH TRINH, linh mục phó chủ tịch quốc hội

Ông đã đến mình chăm cứu tại Mặt Trận Tổ quốc, và tỏ vẻ rất thương mình, ông có hỏi địa chỉ nhà mình, tưởng để chơi thôi. Ai ngờ một buổi tối, ông và ông cha cùng tên Trinh ở nhà thờ họ Tân Định, đến nhà mình chơi. Ông mời mình tới nhà ông ở đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa chơi. Hôm sau mình đến, ông mời mình lên lầu chơi, rồi ông chỉ một con trần thật lớn nằm trong chuồng và nói : Cho Nghĩa đó đem về đi, cha có sẵn bao tời lớn, bỏ vô đó mà đem về. Cám ơn cha, cầu nguyện linh hồn cha được sớm về nước Chúa.

Ông HÀ HUY GIÁP, cựu tổng bí thư

Mình chăm cho ông được vài lần, bỗng một hôm ông đem đến phòng chăm cứu của mình một chai rượu trắng, ông nói : “Gửi biếu anh Nghĩa chai rượu, chai rượu trắng này do ông bí thư tỉnh ủy Bến Tre tặng cho tôi đấy”. Mình từ chối, nhưng ông cố ép mình nhận vì ông nói ông không có nhận, gửi tặng cho mình nhận chơi với anh em.

Ông NGUYỄN HỘ, chủ tịch Mặt Trận Tổ Quốc Thành phố.

Ông là người yêu nước nổi lên chống thực dân Pháp, trọng và nâng đỡ người tài, từng ủng hộ chủ trương đa đảng và bị giam lỏng tại nhà đến chết.

Một hôm ông bảo tôi :”Nghĩa chăm cho chú mấy bữa trưa ở nhà nhé”. Thế là khoảng 11 giờ trưa ông cho xe đến chở mình cùng về nhà với ông, ở số 11 Nguyễn Văn Trỗi (cũ). Mình chăm cho ông xong. Hai chú cháu cùng ăn cơm trưa. Có lẽ ông thương mình ăn uống thiếu dinh dưỡng chăng. Vì khi đó giáo viên còn đang dạy cũng chỉ được hưởng 1/2 kg thịt và 1 hộp sữa mỗi tháng mà thôi. Ông nhờ mình chăm cứu suốt một tuần.

Giờ đây tên các ông vừa nêu trên đều đã được ghi trên các bảng tên đường, dĩ nhiên trừ ông Hộ.

Cũng nên nói thêm là tại cơ sở này, tôi cũng đã chăm cứu trị liệu cho ông Thầy cũ Lý Chánh Trung và người bạn xưa luật sư Trịnh Đình Ban.

Chuyến qua Viện Y Học Dân Tộc – đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa

Có về mình và bác sĩ Sen mát tay nên càng ngày bệnh nhân tới càng đông. Có người do Mặt trận giới thiệu, có người là thường dân bên ngoài tự động tới. Xe cộ đông đầy cả sân sau của cơ sở, nên bên Mặt Trận muốn chuyển hai anh em tôi về một bệnh viện chuyên môn hơn. Bác sĩ Sen sắp đi di tản buồn, nên nghỉ luôn. Ông Nguyễn Hộ giới thiệu một mình tôi qua Viện Y Học Dân Tộc ở đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa. Khi đó Bác sĩ Bùi Chí Hiếu là Viện trưởng, bác sĩ Bùi Quang Hiền là trưởng khoa Chăm cứu, toàn là người miền Nam cả. Vì được giới thiệu bởi ông Thường Vụ Thành ủy, nên mình rất được trong vọng và được hỏi ý kiến. Tôi cho là môn học Đông y nói chung và chăm cứu nói riêng đều ưa khước đại hiệu quả mà chưa thật có một nghiên cứu chuyên sâu và khoa học, do vậy tôi sẽ nghiên cứu theo từng năm một. Năm đầu tôi sẽ nghiên cứu chuyên sâu vào chứng cao huyết áp.

Tôi được cấp một phòng riêng và một thư ký riêng để phân bệnh và ghi các hồ sơ bệnh nhân nhập viện. Trong cả năm này tôi chỉ chăm cứu trị liệu chứng cao huyết áp mà thôi. Tuy nhiên trong thực tế thì ít người tự biết mình bị cao huyết áp mà đến để điều trị. Thế là nguyên cả năm đó tôi toàn là trị di chứng BẠI LIỆT NỬA NGƯỜI DO TAI BIẾN MẠCH MÁU NÃO mà thôi.

Thường người bệnh chỉ bị liệt một bên mà thôi. Tôi chăm các huyết tay là Kiên ngưng, khúc trì, khi là ngoai quan, khi là Thủ tam lý, và Hợp cốc. Các huyết chân gồm Thận du, Túc tam lý, Tam âm giao và Thừa sơn hoặc Côn lân. Xong cắm điện châm và cho bỏ (hai cách châm bỏ/tả trong châm cứu), bệnh nhân như bị nẩy lên nhẹ từng lúc điện qua, nhịp như bực-bực-bực chậm và mạnh và đều.

Kết quả rất khả quan, gần như 100% đều hết bệnh. Bạn không thấy được nỗi vui mừng của bệnh nhân từ bị liệt hoàn toàn, đến 2 hay 3 ngày sau thì ngồi dậy được, khoảng 1 tuần thì dựa bàn dựa vách đi được, khoảng 3 tuần thì đi tuy yếu nhưng tự đi được. Trên 100 người đã được bình phục. Tổng kết năm, tôi đã nộp biên bản các kết quả cho Viện.

Qua năm sau, tôi chủ trương nghiên cứu về chứng SUY NHUỢC SINH DỤC NAM. Đầu tiên tôi nghĩ đến các người lớn tuổi mà thôi. Ai ngờ, bữa đầu nhận bệnh thấy toàn là giới trẻ. Có em vì lỗi thủ dâm bằng tay, đến lúc lấy vợ thì bị suy nhược hoàn toàn. Một phần vì thói quen kích thích khác thường, một phần vì tâm lý tự kỷ ám thị. Cứ nghĩ là mình bệnh khó mà chu toàn được nhiệm vụ, trở thành bất lực luôn.

Tôi nhớ có một em bị chứng thủ dâm từ nhỏ ở tận Rạch Giá, đến lúc cha mẹ bảo lấy vợ, thì cũng phải nghe lời, nhưng đêm tân hôn lại muốn tránh mặt bằng cách đầu quân đi nghĩa vụ quân sự. Đến lúc vợ lên Saigon thăm em, thì em hoảng hồn lại níu kéo tôi “Thầy ơi, cứu em, vợ em nó lên tận đây, hết chỗ trốn tránh rồi thầy ơi”. Thế là tôi phải chăm cứu liều mạnh nhất cho anh ta, một mặt phải tác động tâm lý anh ta, xem như tôi có bùa ngải để chữa khỏi bệnh cho anh ta vậy. Vài hôm sau, anh ta với nét mặt tươi tỉnh đến báo cáo “vui quá thầy ơi, thầy đã cứu em”.

Chẳng những mình đã cứu em, còn cứu được nhiều người khác nữa. Một ông già 65 tuổi lại có đến 2 vợ. Ông như dê chúa, mỗi ngày trước khi ra khỏi nhà, phải trả bài cho bà lớn, cho bà tin chắc cái đã, sau đó mới đến nhà bà nhỏ lại trả bài. Cứ thế mà ông bị suy yếu dần. Ông đến tôi với tinh thần xuống thấp hết mức vì cứ tính là phải đi đoong rồi. Hoặc mất một bà hoặc ôm cả thì không còn xí quách gì nữa. Tôi bèn áp dụng khoa cây catgut, vài bữa sau, ông trở lại báo hi tín, và còn gởi thêm gói quà cho mình nữa.

Ngay trong giáo giới của mình, có một chàng gần 40 vẫn chưa vợ, đến xin lời khuyên, tôi bèn đề anh ta xuống và làm một phát cây catgut. Thế là vài tháng sau được mời dự đám cưới. Cái vụ này cũng chắc ăn 100%, cứ cấy vào là y như trẻ lại như thời 30.

Việc cấy catgut cũng đơn giản thôi, dĩ nhiên là đối với những bác sĩ ngoại khoa hay kỹ thuật viên châm cứu. Trước hết bạn ra tiệm bán dụng cụ y khoa, mua một cây kim tiêm cỡ lớn và dài, cùng với một kim dùng như piston, để thụt ra thụt vào cây kim tiêm để dăng, một vài mét catgut (còn gọi là chỉ khâu trong giải phẫu), dĩ nhiên là phải có bông gòn và alcohol. Một bộ kim và ống chích với một vài ống thuốc tê nhẹ.

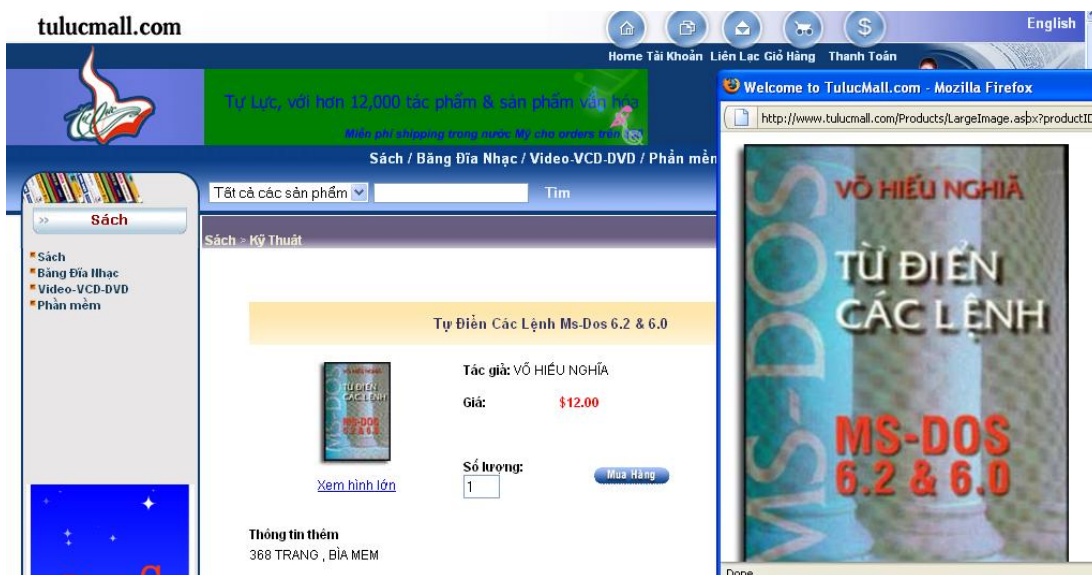
Cắt một đoạn chỉ catgut dài độ vài phân, nhét vào cây kim lớn. Xong tất cả (dĩ nhiên là phải được khử trùng tối đa). Chích thuốc tê dưới da vào huyết QUAN NGUYÊN nằm dưới rún 3 thốn (bề rộng khoảng 4 ngón tay của bệnh nhân), chú ý nếu lượng thuốc ít quá thì chỗ huyết chưa bị tê đủ, ngược lại sẽ làm cho huyết bị phồng cứng lên, khó đâm kim vào. Đâm kim đã nhét catgut vào đúng huyết Quan Nguyên đã chích tê, không đâm thẳng đứng mà đâm nằm dọc dưới da và không vào sâu (chỉ dọc, cạn và dưới da, theo hướng thẳng từ Quan Nguyên hướng lên rún).

Xong dùng kim thật, thật chỉ catgut cho nó nằm lại trong huyết. Rút 2 kim ra, bịt lại lỗ kim bằng bông sát trùng. Dán kín lại.

Catgut sẽ nằm lại trong huyết, đồng nghĩa với việc bạn châm cứu kéo dài trong một tuần hay hơn (đó là thời gian tự tiêu của catgut).

Nếu bạn là bác sĩ thì thực hiện việc điều trị này không khó chút nào, nếu không thì bạn cũng nên là người khéo tay trong các việc kim chỉ, và việc này cũng thực hành khá dễ dàng, tất nhiên nếu người bệnh hoàn toàn tin tưởng vào bạn. Cần nhất là phải vệ sinh vô trùng.

Nếu trong Tử vi, đã có những đại hạn từng 10 năm một, thì đại hạn từ 1980 đến 1989 của tôi có lẽ dành cho môn đông y châm cứu. Tôi cũng đã từng thành công cũng như tự hào vì mình ít ra cũng đã chế ngự được các di chứng bại liệt nửa người do tai biến mạch máu não, và chứng suy nhược sinh dục nam. Dĩ nhiên với số lượng bệnh nhân tham gia nghiên cứu có giới hạn, và những điều kiện xảy ra đều có vẻ thuận lợi cho mình, chúng ta không thể tán rộng cho tất cả mọi trường hợp.

Đến cuối năm 1989 thì người em gái lại gửi thư qua nói rằng “hiện khoa tin học đã được áp dụng và trải rộng trên khắp nước Mỹ, và có lương lậu cao nhất, nhất là giỏi toán như anh, anh rất dễ thành công trong môn học này. Con của em cũng đang học khoa này tại Đại học Irvine. Anh nên chuẩn bị khoa này để qua đây”.

Thế là bye bye ACUPUNCTURE và welcome COMPUTER SCIENCES.

Hẹn thư sau để nói về 35 quyển sách tin học mình đã xuất bản, trong đó phần lớn đã tái bản từ 7 đến 8 lần, đặc biệt là quyển “TỰ HỌC TIN HỌC” tái bản 35 lần và bị in lậu 2 lần ở VN và quyển “Từ điển các lệnh MS-DOS” bị in lậu một lần ở Mỹ (nhà sách ở đường Bolsa).

VÕ HIẾU NGHĨA
25/11/11